
Rába György

APÁK ÉS FIAK

Nyomkeresők század eleji költők
a tizenkilencedik szökevényei
még hittétek kérdésekre a választ
farsangolók tudják kimondani
görög khitont mágussüveget öltök
piros mellényt gyermeki hacukát
próbálgattatok cserélt csillagállás
tán boldogítóbb sugallatot ad
a báli napok fölhangolt beszédét
ízlelgettétek is nyelveteken
megsúghatja esztendőkre a jelszót
az a rejtélyes az az idegen
éltettétek a lázat meg a mámort
suttogtátok csak a szépség maga
csalogatott a cél ígértével
a művészetek paradicsoma
azután a multság üledéke
a hamuban jöhet a számvetés
vallomás szótlán surranó folyónak
és valóban maga ellen vitéz
akinek szózatát meghangszerelni
jajgatása maradt s az hangtalan
nyers fiak ezért nem téblábolunk mi
a fenség rozsdálló kapuiban
fejünkbe mást vert történelmi lecke
hó alól nem mag egy szénrög jut-e
kóbor disznókrumpli kantinszeméből
s posztónk szálakra nyütte fésűje
csupasz hétköznapiok nagysága vár ránk
szemérmetlen környezet panaszos
siráma vár a természet regéje
a kanyarban sikongó villamos
panorámának pókháló magánya
rissz-rossz szállás kamrája szögletén
s vitorlázó ölyv s remény szerelem
mint szalma közt kidöntött pléhedény
ez a mi szemhatárunk az enyém is
s ha dőngetek rajta kopogtatok
nem tapasztalaton túl isteníték
de épp egy emberi mozdulatot